

роняса и царь—Юанна съ императорска корона и му връжчи скиптръ и прѣпорецъ, на който отъ едната страна бѣше изобразенъ кръста Спасителевъ, а отъ другата — райскитѣ ключове на св. Петра.

Като си свърши работата въ Търново вкарди-
налтъ са опѣти къмъ Римъ съ благодарителны пис-
ма за Папата отъ царь Юанна и патриарха Василия.
Но съ туй са и свършихъ сношеніята на нововѣнчан-
ния Българскый царь съ Римъ: защото подчиненіето
на българската черкова подъ Латинската отъ него е
было само външно; Българитѣ си останѣли твърды въ
православіето и признахъ само една формална Унія
съ Римската черква, но и тя не трая много време.

Напослѣдкъ положеніето на Българското цар-
ство са исправи тѣй щото Юаннъ нѣмаше вече пот-
рѣба отъ папската помощ и покровителство. Той
изгони Маджерытѣ изъ българскитѣ области, въ
които тѣ бѣхъ са утвърдили, и тѣй ги настраши,
щото тѣ несмѣяхъ вече да нападнѣтъ на неговитѣ
ладѣнія. Съвременно и византійската имперія паднѣ
тъ рѣцѣтъ на латинскитѣ рыцари, отъ които Иванъ
е само не са боѣше, но когато тѣ наскърбихъ не-
овитѣ посланници, той излѣзе противъ тѣхъ, ис-
репа по-главнитѣ имъ главатари, императора имъ
Балдуинъ 1) зе робъ и ги докара въ таквози поло-
женіе, щото тѣ бѣхъ пренудены да бѣгнѣтъ въ Кон-
стантинополь за да търсѣтъ прибѣжище въ неговата
вѣрдиня. — Иннокентій за да помогне на латинцитѣ,
ойто са считахъ неговы вассалы, писа Юанну съ
динъ твърдѣ дипломатическый начинъ за да го
клони да са прѣмири съ тѣхъ и да имъ освободи
императора отъ робството. Но Юаннъ не испълни
и единъ отъ тѣзи съвѣты, и на дипломатическото
папско писмо върнѣ такъвзи отговоръ, който, спо-
едъ мнѣніето на много историцы, е былъ по-хитъръ
тъ Иннокентіевото посланіе. —